

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

29. juuni 2010*

Kohtuasjas C-441/07 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 24. septembril 2007 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Komisjon, esindajad: F. Castillo de la Torre ja R. Sauer, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

apellant,

teine menetlusosaline:

Alrosa Company Ltd, asukoht Mirnõi (Venemaa), esindajad: R. Subiotto, QC ja *solicitor-advocate* K. Jones ning *solicitor* S. Mobley,

hageja esimeses astmes,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, kodade esimehed A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, R. Silva de Lapuerta, E. Levits ja C. Toader, kohtunikud A. Rosas, K. Schiemann (ettekandja), M. Ilesič ja U. Löhmus,

kohtujurist: J. Kokott,
kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikus menetluses ja 3. juuni 2009. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 17. septembri 2009. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- ¹ Euroopa Ühenduste Komisjon palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 11. juuli 2007. aasta otsuse kohtuasjas T-170/06: Alrosa vs. komisjon (EKL 2007, lk II-2601, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus”), millega Esimese Astme Kohus tühistas komisjoni 22. veebruari 2006. aasta otsuse 2006/520/EÜ EÜ asutamislepingu artiklile 82 ja EMP lepingu artiklile 54 vastava menetluse kohta (juhtum COMP/B-2/38.381 – De Beers) (ELT L 205, lk 24; edaspidi

„vaidlusalune otsus”), millega muudeti siduvaks De Beers SA (edaspidi „De Beers”) võetud kohustused lõpetada Alrosa Company Ltd-lt (edaspidi „Alrosa”) töötlemata teemantide ostmine alates 2009. aastast pärast ostumahtude järkjärgulist vähendamist aastatel 2006–2008 ning lõpetati menetlus vastavalt nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 asutamislepingu artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artiklile 9.

Õiguslik raamistik

- 2 Määruse nr 1/2003 põhjenduse 13 kohaselt:

„Kui menetluse käigus, mis võib viia kokkuleppe või tegevuse keelamiseni, teevad ettevõtjad komisjonile ettepaneku kohustuste võtmiseks seoses tema tõstatatud küsimuste lahendamiseks, peaks komisjonil olema õigus vastu võtta otsused, millega need kohustused muudetakse asjaomastele ettevõtjatele siduvaks. Kohustusi käsitlevates otsustes tuleks sätestada, et komisjonil ei ole enam põhjust võtta meetmeid, kuid neis ei tehta järeldust rikkumise võimaliku toimumise või jätkumise kohta. Kohustusi käsitlevad otsused ei piira liikmesriikide konkurentsiasutuste ja kohtute õigust teha selliseid järeldusi ja otsuseid konkreetsete juhtumite kohta. Kohustusi käsitlevad otsused ei ole asjakohased juhul, kui komisjon kavatses määrata trahvi.”

3 Määruse nr 1/2003 artikli 7 lõige 1 sätestab:

„Kui komisjon kaebuse põhjal või omal algatusel leiab, et asutamislepingu artiklit 81 või 82 rikutakse, võib ta otsusega nõuda asjaomastelt ettevõtjatelt või ettevõtjate ühendustelt sellise rikkumise lõpetamist. Ta võib võtta nende suhtes tegevusega seotud või struktuurilisi parandusmeetmeid, mis on toimepandud rikkumisega proportsionaalsed ja vajalikud rikkumise tegelikuks lõpetamiseks. Struktuurilised parandusmeetmed võib kehtestada üksnes juhul, kui puudub sama tõhus tegevusega seotud parandusmeede või kui sama tõhus tegevusega seotud parandusmeede oleks asjaomase ettevõtja jaoks koormavam kui struktuuriline parandusmeede. Õigustatud huvi korral peaks komisjonil ühtlasi olema õigus teha otsus varasema rikkumise toimumise kohta.”

4 Määruse nr 1/2003 artikli 9 näeb ette:

„1. Kui komisjon kavatseb vastu võtta rikkumise lõpetamist nõudva otsuse ning asjaomased ettevõtjad teevad ettepaneku kohustuste võtmiseks seoses komisjoni esialgses hinnangus tõstatatud küsimuste lahendamise, võib komisjon muuta need kohustused asjaomastele ettevõtjatele siduvaks. Sellise otsuse võib vastu võtta kindlaksmääratud ajavahemikuks ja selles sätestatakse, et komisjonil ei ole enam põhjust meetmeid võtta.

2. Komisjon võib taotluse korral või omal algatusel alustada menetlust uuesti, kui:

a) asjaolud, millel otsus põhineb, on olulisel määral muutunud;

b) asjaomaste ettevõtjate tegevus on vastuolus nende kohustustega; või

c) otsus tehti osapoolte esitatud ebatäieliku, ebaõige või eksitava teabe alusel.”

5 Määruse nr 1/2003 artikli 27 lõiked 2 ja 4 sätestavad:

„2. Menetluse käigus tagatakse täielikult asjaomaste osapoolte õigus kaitsele. Neil on õigus nõuda juurdepääsu komisjoni toimikule tingimusel, et võetakse arvesse ettevõtjate õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi. Toimikutele juurdepääsu õigus ei hõlma konfidentsiaalset teavet ning komisjoni või liikmesriikide konkurentsiasutuste ametialaseks kasutuseks mõeldud dokumente. Juurdepääsuõigus ei hõlma eelkõige kirjavahetust komisjoni ja liikmesriikide konkurentsiasutuste vahel või kõnealuste asutuste vahel, sealhulgas artiklite 11 ja 14 kohaselt koostatud dokumendid. Käesolev lõige ei takista komisjonil avaldada ja kasutada teavet, mis on vajalik rikkumise tõendamiseks.

[...]

4. Kui komisjon kavatseb vastu võtta artiklite 9 või 10 kohase otsuse, avaldab ta juhtumi lühikokkuvõtte ning kohustuste või kavandatava tegevuse põhilise sisu. Huvitatud kolmandad isikud võivad esitada oma märkused komisjoni poolt avaldamisel kindlaks määratud tähtaja jooksul, mis ei tohi olla lühem kui üks kuu. Avaldamisel arvestatakse ettevõtjate õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi.”

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

6 Vaidluse tausta on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 8–26 kirjeldatud järgmiselt:

„8 [Alrosa] on Mirnõis (Venemaa) asutatud äriühing. Alrosa tegutseb nimelt töötlemata teemantide tootmise ja tarnimise ülemaailmsel turul, kus ta on suuruselt teisel kohal. Alrosa on peamiselt esindatud Venemaal. Seal tegeleb ta teemantide uurimise, kaevandamise, hindamise ja tarnimisega, samuti on ta tegev juvelitootmises.

9 [De Beers] on Luxembourgis (Luksemburg) asutatud äriühing. Kontsern De Beers, mille peamiseks valdusühinguks on De Beers, tegutseb samuti töötlemata teemantide tootmise ja tarnimise ülemaailmsel turul, kus ta on esimesel kohal. De Beers on peamiselt esindatud Lõuna-Aafrikas, Botswanas, Namiibias ja Tansaania, samuti Ühendkuningriigis. Seal tegeleb ta teemantide uurimise, kaevandamise, hindamise, tarnimise, kaubanduse ja töötlemisega, samuti on ta tegev juvelitootmises, hõlmates kogu teemanditootmise ahelat.

10 5. märtsil 2002 teatasid Alrosa ja De Beers komisjonile kokkuleppest (edaspidi „teatatud kokkulepe”), mis oli sõlmitud 17. detsembril 2001 Alrosa ja kontserni De Beers kahe tütarettevõtja City and West East Ltd ja De Beers Centenary AG vahel, soovides teatamisega saada negatiivset õiendit või et tehtaks erand vastavalt nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määrusele nr 17 esimene määrus asutamislepingu artiklite [81] ja [82] rakendamise kohta (EÜT 1962, 13, lk 204; ELT eriväljaanne 08/01, lk 3).

- 11 See kokkulepe, mis sõlmiti Alrosa ja De Beersi vaheliste pikaajaliste kaubandussuhete raames, puudutas peamiselt töötlemata teemantide tarnimist.

- 12 Kokkulepe sõlmiti viieks aastaks ning jõustus vastavalt selle artiklile 12 hetkest, mil komisjon kinnitab kokkuleppe pooltele, et „kokkulepe ei riku EÜ artikli 81 lõiget 1 või vabab erandit EÜ artikli 81 lõike 3 raames või ei riku muul viisil EÜ artiklit 82”.

- 13 Selle ajavahemiku jooksul kohustus Alrosa De Beersile müüma summas 800 miljonit USA dollarit (USD) Venemaal toodetud naturaalseid töötlemata teemante aastas, samal ajal kui De Beers kohustus neid ostma, nagu seda sätestab teatatud kokkuleppe artikkel 2.1.1. Siiski võis Alrosa vastavalt teatatud kokkuleppe artiklile 2.1.2 vähendada seda summat teatatud kokkuleppe rakendamise neljandal ja viiendal aastal 700 miljoni USA dollarini. Summa 800 miljonit USA dollarit, mis põhineb teatatud kokkuleppe sõlmimise kuupäeval kehtinud hindadel, moodustas Alrosa aastatoodangust ligikaudu poole ning kogu tema selle toodangu, mille ta ekspordib väljaspool Sõltumatute Riikide Ühendust (SRÜ).

- 14 14. jaanuaril 2003 saatis komisjon [Alrosale] ja De Beersile vastuväiteteatise numbriga COMP/E-3/38.381, milles ta leidis, et teatatud kokkulepe võib endast kujutada EÜ artikli 81 lõikega 1 keelatud konkurentsivastast kokkulepet ning sellele ei saa EÜ artikli 81 lõike 3 alusel erandit teha. Samal päeval saatis komisjon De Beersile eraldi vastuväiteteatise numbriga COMP/E-2/38.381, milles ta leidis, et kokkulepe võib endast kujutada turgu valitseva seisundi kuritarvitamist, mis on EÜ artikli 82 kohaselt keelatud.

- 15 Vastusena juhtumis COMP/E-3/38.381 väljastatud vastuväiteteatisele saatsid [Alrosa] ja De Beers 31. märtsil 2003 komisjonile oma ühised kirjalikud märkused.
- 16 1. juulil 2003 saatis komisjon [Alrosale] ja De Beersile täiendava vastuväiteteatise, milles ta leidis, et teatatud kokkulepe võib samuti endast kujutada [2. mai 1992. aasta] Euroopa Majanduspiirkonna lepingu (EMP) [EÜT 1994, L 1, lk 3; ELT eriväljaanne 11/52, lk 3; edaspidi „EMP leping”] artikli 53 lõikega 1 keelatud konkurentsivastast kokkulepet ning sellele ei saa EMP lepingu artikli 53 lõike 3 kohaselt erandit teha. Samal päeval saatis ta De Beersile eraldi täiendava vastuväiteteatise, mille kohaselt võib teatatud kokkulepe endast kujutada turgu valitseva seisundi kuritarvitamist, mis on EMP lepingu artikli 54 kohaselt keelatud.
- 17 7. juulil 2003 kuulas komisjon ära [Alrosa] ja De Beersi suulised märkused.
- 18 12. septembril 2003 tegi [Alrosa] ettepaneku selliste kohustuste võtmiseks, mis seisnesid De Beersile müüdavate töötlemata teemantide mahu järkjärgulises vähendamises alates teatatud kokkuleppe rakendamise kuuendast aastast ning De Beersile töötlemata teemantide müügi lõpetamises alates 2013. [Alrosa] võttis need kohustused peatselt tagasi.
- 19 14. detsembril 2004 tegid [Alrosa] ja De Beers ühiselt ettepaneku kohustuste võtmiseks (edaspidi „ühised kohustused”), et lahendada küsimused, millest komisjon oli neid teavitanud. Need ühised kohustused nägid ette, et järk-järgult vähendatakse Alrosa poolt De Beersile müüdavate töötlemata teemantide kogust, mis peab langema 700 miljonilt USA dollarilt 2005. aastal 275 miljoni USA dollarini 2010. aastal ning mille ülempiir jääb seejärel 275 miljoni USA dollari tasemele.

- 20 3. juunil 2005 avaldati Euroopa Liidu Teatajas „[t]eatis [...] seoses juhtumiga COMP/E-2/38.381 – De Beers-Alrosa” (ELT 2005, C 136, lk 32; edaspidi „kokkuvõtlik teatis”). Komisjon märkis teatises, et kokkuleppe EÜ artiklite 81 ja 82 ning EMP lepingu artiklite 53 ja 54 alusel läbi viidud uurimise käigus sai ta Alrosalt ja De Beersilt kohustused (punkt 1), võttis juhtumi teatises kokku (punktid 3–10) ning kirjeldas teatises pakutud kohustusi (punktid 11–15). Teatises palus komisjon huvitatud kolmandatel isikutel esitada ühe kuu jooksul talle oma märkused (punktid 2 ja 17) ning andis teada, et ta kavatses selle turutesti tulemusi arvestades vastu võtta otsuse ühiste kohustuste siduvaks muutmise kohta (punktid 2 ja 16).
- 21 Selle teatise järel esitasid kakskümmend üks huvitatud kolmandat isikut komisjonile märkused, millest komisjon teavitas 27. oktoobril 2005 Alrosat ja De Beersi. Sellel koosolekul palus komisjon samuti pooltel esitada talle enne 2005. aasta novembrikuu lõppu uued ühised kohustused, mis viiksid nende kaubandussuhete täieliku lõpetamiseni alates 2009. aastast.
- 22 De Beers esitas 25. jaanuaril 2006 isiklikult kohustused (edaspidi „De Beersi isiklikud kohustused”), et lahendada turutesti tulemusi arvesse võttes komisjoni tõstatatud küsimused. De Beersi isiklikud kohustused nägid ette, et järk-järgult vähendatakse Alrosa poolt De Beersile müüdavate töötlemata teemantide kogust, mis peab langema 600 miljonilt USA dollarilt 2006. aastal 400 miljoni USA dollarini 2008. aastal, ning et seejärel lõpetatakse kogu müük.
- 23 Komisjon edastas 26. jaanuaril 2006 [Alrosale] väljavõtte De Beersi pakutud isiklikest kohustustest ning palus Alrosal esitada selles osas oma märkused. Komisjon saatis Alrosale samuti koopia kolmandate isikute esitatud seisukohtade mittekonfidentsiaalsed versioonid.

24 Seejärel vahetasid [Alrosa] ja komisjon seisukohti teatavate aspektide osas, mis puudutasid määruse nr 1/2003 artiklis 9 sätestatud menetlust ja selle mõju käesolevas asjas. Peamisteks küsimusteks olid toimikutele juurdepääs ning õigus kaitsele, eeskätt õigus olla ära kuulatud. Lisaks esitas [Alrosa] oma 6. veebruari 2006. aasta kirjas selgitused De Beersi isiklike kohustuste ning kolmandate isikute märkuste kohta.

25 Komisjon tegi 22. veebruaril 2006 [vaidlusaluse] otsuse [...]

26 [Vaidlusaluse o]tsuse artiklis 1 sätestatakse, et „[l]isas loetletud kohustused on De Beersi jaoks siduvad”, ning otsuse artiklis 2, et „[m]enetlus käesolevas asjas on lõppenud”.

Menetlus Üldkohtus ning vaidlustatud kohtuotsus

7 Alrosa esitas 29. juunil 2006 hagi Üldkohtusse. Oma hagi põhjenduseks esitas ta kolm väidet, mille kohaselt:

– on rikutud õigust olla ära kuulatud;

- rikub vaidlusalune otsus määruse nr 1/2003 artiklit 9, mis keelab asjaomasele ettevõtjale panna eelkõige kindlaksmääramata ajavahemikuks kohustusi, millega ettevõtja ei ole vabatahtlikult nõustunud;

 - rikub siduvaks muudetud kohustuste ülemäärasus nimetatud artiklit 9, EÜ artiklit 82, lepinguvabadust ning proportsionaalsuse põhimõtet.
- 8 Üldkohus tühistas vaidlustatud kohtuotsusega vaidlusaluse otsuse. Üldkohtu arutluskäigu võib kokku võtta järgmiselt.
- 9 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 126 sedastas Üldkohus, et „[vaidlusaluses] otsuses on igal juhul tehtud hindamisviga, mis pealegi on ilmne. Nimelt tuleneb käesoleva juhtumi asjaoludest ilmselgelt, et [vaidlusaluse] otsusega taotletava eesmärgi saavutamiseks olid peale De Beersi ja Alrosa vahel tehingute alatiseks ärakeelamise võimalikud ka muud, vähem koormavad lahendused, et nende tuvastamine ei kujutanud endast erilist tehnilist keerukust ning et komisjon ei saa end ise vabastada selliste lahenduste otsimise kohustusest”.
- 10 Nimetatud kohtuotsuse punktis 128 märkis Üldkohus, et esmapilgul oleks kõige kohasem lahendus kirjeldatud kuritarvituse lõpetamiseks olnud seega keelata pooltel sõlmida igasugune kokkulepe, mis võimaldab De Beersil endale jätta täielikult või suures osas Alrosa poolt väljaspool Sõltumatute Riikide Ühendust eksporditav toodang, ilma et oleks vaja keelata Alrosa toodetud teemantide igasugune ostmine De Beersi poolt.
- 11 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 129 asus Üldkohus seisukohale, et komisjon ei ole selgitanud, mille poolest ei suuda ühised kohustused lahendada komisjoni esialgses hinnangus tõstatatud küsimusi. Nimetatud kohtuotsuse punktis 132 jõudis Üldkohus

järeldusele, et ühised kohustused, mida komisjon ei olnud loomulikult kohustatud arvesse võtma, kujutavad endast siiski vähem koormavat meedet kui see, mille ta otsustas muuta siduvaks.

- 12 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 156 leidis Üldkohus, et Alrosa väitis õigesti, et esiteks ületab kõigi De Beersi ja Alrosa vaheliste kaubandustehingute keelamine kindlaksmääramata ajavahemikuks ilmselt seda, mis on vajalik taotletava eesmärgi saavutamiseks, ning et teiseks on olemas teisi selle eesmärgiga proportsionaalseid lahendusi. Ta lisas, et sellise menetluse kasutamine, mis võimaldab muuta siduvaks asjaomase ettevõtja pakutud kohustusi, ei vabasta komisjoni kohustusest kohaldada proportsionaalsuse põhimõtet, mis eeldab nende vahepealsete lahenduste jätkusuutlikkuse konkreetset kontrollimist. Seetõttu asus Üldkohus nimetatud kohtuotsuse punktis 157 seisukohale, et Alrosa väide, mis puudutab määruse nr 1/2003 artikli 9 lõike 1 ning proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist, on põhjendatud ning et vaidlusalune otsus tuleb ainuüksi sel põhjusel tühistada.
- 13 Üldkohus uuris täiendavalt ka Alrosa väidet, et rikutud on õigust olla ära kuulatud.
- 14 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 176, 177, 186 ja 187 leidis Üldkohus, et kuna Alrosa oli seotud mõlema menetlusega, mille algatas komisjon pärast Alrosa ja De Beersi kokkuleppest teatamist, ja kuna vastavalt EÜ artiklite 81 ja 82 alusel komisjoni läbiviidud menetlusi käsitlesid nii komisjon kui ka Alrosa ja De Beers alati faktiliselt ühe menetlusena, oleks kahe menetluse vaheline seos ning asjaolu, et vaidlusaluses otsuses mainitakse sõnaselgelt Alrosat, pidanud viima selleni, et Alrosale oleks kogu asjaomasel menetluses antud õigused, mis on määruse nr 1/2003 tähenduses „asjaomasel ettevõtjal”, kuigi kitsas tähenduses ei saa teda EÜ artiklit 82 puudutavas menetluses nii liigitada.

- 15 Üldkohus meenutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 191, et õiguse olla ära kuulatud tagamine kõigis menetlustes, mis võivad viia asjaomast isikut kahjustava meetmeni, kujutab endast ühenduse õiguse üldpõhimõtet, mida tuleb järgida isegi siis, kui asjaomast menetlust ei ole kuidagi reguleeritud (24. oktoobri 1996. aasta otsus kohtuasjas C-32/95 P: komisjon *vs.* Lisrestal jt, EKL 1996, lk I-5373, punkt 21).
- 16 Pärast seda, kui Üldkohus tunnistas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 195, et komisjonil oli tõepoolest pärast kolmandatelt isikutelt märkuste saamist õigus leida, et poolte pakutud kohustused ei lahenda tema esialgses hinnangus tõstatatud küsimusi, asus ta nimetatud kohtuotsuse punktis 196 siiski seisukohale, et õiguse olla ära kuulatud järgimisel käesoleva asjaga sarnasel juhul on nõutav, et esiteks teavitataks neid kohustusi pakkunud ettevõtjaid olulistest faktilistest asjaoludest, mille alusel komisjon nõuab uusi kohustusi, ning et teiseks saaksid need ettevõtjad selle kohta avaldada oma seisukohti. Üldkohtu arvates omas Alrosa käesolevas asjas siiski vaid kokkuvõtlikku informatsiooni järelduste kohta, mida komisjon tegi kolmandate isikute märkuste põhjal. Üldkohus märkis, et 27. oktoobri 2005. aasta koosolekul teavitas komisjon teda lihtsalt asjaolust, et kolmandate isikute selgitused viitasid peamiselt turu lõhestamise ohule ning De Beersi ja Alrosa vahelise kartellikokkuleppe ohule, ning et konkurentsiküsimuste eest vastutav komisjoni liige palus juhtumi eest vastutaval meeskonnal neil asjaoludel ühiste kohustustega mitte nõustuda. Üldkohus täpsustas, et samal ajal sai Alrosa kolmandate isikute märkuste kokkuvõtte ning teda teavitati nende kohustuste sisust, mida komisjon ootas pooltelt kolmandate isikutega peetava arutelu negatiivse tulemuse tagajärjel ehk kõigi suhete lõpetamine alates 2009. aastast ning selle alusel kohustuste uus väljapakumine.
- 17 Üldkohus järeldas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 201, et kuna Alrosale ei antud võimalust täielikult teostada oma õigust olla ära kuulatud De Beersi isiklike kohustuste suhtes, sest kolmandate isikute märkused edastati talle samal ajal kui koopia De Beersi isiklikest kohustustest, siis sellega tehti Alrosal võimatuks neile põhjalikult vastata ning pakkuda koos De Beersiga välja uusi ühiseid kohustusi.

- 18 Üldkohus leidis nimetatud kohtuotsuse punktis 203, et Alrosal oli käesoleva juhtumiga sarnastel asjaoludel õigus olla ära kuulatud De Beersi isiklike kohustuste osas, mida komisjon kavatses EÜ artikli 82 alusel algatatud menetluses muuta siduvaks, ning et tal ei olnud võimalik seda õigust täielikult teostada.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

- 19 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus,
- teha käesolevas kohtuasjas lõplik otsus ning jätta tühistamishagi kohtuasjas T-170/06 põhjendamata tõttu rahuldamata ning
- mõista komisjoni kohtukulud kohtuasja T-170/06 menetluses ning käesolevas apellatsioonimenetluses välja Alrosalt.

- 20 Alrosa palub Euroopa Kohtul:

- jätta apellatsioonkaebus rahuldamata,

- mõista kulud, eelkõige õigusabikulud, mis tal tekkisid seoses käesoleva kohtuastmega, välja komisjonilt ning

- võtta kõik muud meetmed, mida Euroopa Kohus peab kohaseks.

Apellatsioonkaebus

- ²¹ Oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab komisjon kaks väidet. Esimene puudutab Üldkohtu poolt artikli 9 ning proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist. Teine käsitleb seda, Üldkohus on valesti tõlgendanud ja kohaldanud õigust olla ära kuulatud.

Esimene väide, et Üldkohus on rikkunud määruse nr 1/2003 artiklit 9 ning proportsionaalsuse põhimõtet

- ²² Komisjoni esimene väide koosneb kahest osast. Esimese väite esimeses osas väidab komisjon, et Üldkohus tõlgendas ja kohaldas määruse nr 1/2003 artiklit 9 valesti ning eiras sellest sättest tulenevaid proportsionaalsuse põhimõtte järgimise nõudeid.

- 23 Esimese väite teises osas heidab komisjon Üldkohtule ette, et kohustuste proportsionaalsuse analüüsimisel kohaldas ta valesti nimetatud artiklit 9, tõlgendas valesti EÜ artiklit 82, eiras kohtuliku kontrolli tõelist ulatust, moonutas vaidlusaluse otsuse sisu ja faktilisi asjaolusid ning põhjendas vaidlustatud kohtuotsust mitmes aspektis ebapiisavalt.

Esimese väite esimene osa, mis käsitleb määruse nr 1/2003 artiklist 9 tulenevate proportsionaalsuse põhimõtte järgimisega seotud nõuete valesti tõlgendamist Üldkohtu poolt

– Poolte argumendid

- 24 Esimese võimalusena väidab komisjon, et vaidlustatud kohtuotsuses ei pidanud Üldkohus määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel tehtavate otsuste põhitunnuseid piisavalt oluliseks ning ohustas selle sätte kohaldamist tulevikus.
- 25 Kuigi komisjon möönab, et proportsionaalsuse põhimõtet kohaldatakse määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel tehtavatele otsustele, kritiseerib ta Üldkohtu seisukohta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 101 ja 104, mille kohaselt on otsuse proportsionaalsuse hindamine sisuliselt sama, sõltumata sellest, kas see on tehtud määruse nr 1/2003 artikli 7 või selle määruse artikli 9 alusel. Selline lähenemine jätab tähelepanuta nende kahe sätte vahelised olulised erinevused. Erinevalt nimetatud määruse

artikli 7 alusel tehtud otsustest ei tuvastata määruse artikli 9 alusel võetud kohustusi käsitlevates otsustes rikkumist ning ei tehta ka järeldust rikkumise lõpetamise kohta. Nimetatud artikkel 9 ei piirdu seega tõendamiskoormise vähendamisega rikkumise tuvastamise osas.

- 26 Komisjon heidab Üldkohtule ette, et viimane hindas vaidlustatud kohtuotsuses proportsionaalsuse põhimõtte normatiivset sisu selle alusel, kuidas seda kohaldatakse määruse nr 1/2003 artikli 7 kohaselt vastu võetud otsuste raames, nagu oleks läbiviidav kaalumise normatiivsest kontekstist hoolimata sama. Selline proportsionaalsuse põhimõtte tõlgendamine võtaks määruse nr 1/2003 artiklilt 9 kasuliku mõju.
- 27 Lisaks heidab komisjon Üldkohtule ette, et viimane leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 103–105, et kohustuste proportsionaalsuse hindamisel ei pea arvestama nende vabatahtlikkust. Ta leiab, et määruse nr 1/2003 artiklit 9 tuleb tõlgendada vähemalt nii, et kohustusi väljapakkuv ettevõtja valib viisi, kuidas ta soovib konkurentsi-küsimusi lahendada, ning on valmis selleks, et need muudetakse siduvaks. Üldkohus jättis märkimata, et De Beersi kohustuse puhul on tegemist viimase vaba valikuga viisi osas, kuidas ta soovib komisjoni tõstatatud küsimusi lahendada.
- 28 Lõpuks leiab komisjon, et Üldkohtu poolt määruse nr 1/2003 artiklile 9 antud tõlgendus võib vähendada selles sättes ette nähtud menetluse tähtsust, kuna vaidlustatud kohtuotsusega on Üldkohus kehtestanud komisjoni vajaduse tuvastada rikkumise olemasolu ning seda ka nimetatud artikli 9 kohaldamisel.

29 Sellega seoses väidab Alrosa, et proportsionaalsuse põhimõtte sisu jääb samaks, sõltumata vaatlusalusest konkreetsest olukorrast, kuigi teostatud kohtuliku kontrolli intensiivsus erineb. Alrosa arvates on Üldkohus järginud tavapärasest kohtulikku praktikat ning uurinud seda, kas komisjonil ei ole mõistlikke ning vähem koormavaid alternatiivseid lahendusi, enne kui ta jõudis otsusele, et see on nii.

30 Alrosa leiab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 101 ja 140 ei kohustanud Üldkohus komisjoni võrdlema väljapakutud kohustusi meetmetega, mis oleksid võinud sisalduda määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel tehtud hüpoteetilises otsuses, vaid on takistanud komisjoni heaks kiitmast ebaproportsionaalset lahendust ainult seetõttu, et sama määruse artikli 9 kohase menetluse raames ei ole komisjon kohustatud tõendama rikkumise olemasolu. Alrosa arvates on vaidlustatud kohtuotsuses tegelikult märgitud, et taotletavat eesmärki arvestades on De Beersilt ilmselgelt ebaproportsionaalne nõuda, et nimetatud määruse artikli 7 alusel lõpetataks kõik otsesed või kaudsed kaubandussuhted Alrosaga. Vastupidi komisjoni kinnitatule ei saa Üldkohtu viidet nimetatud artiklile 7 mõista nii, et komisjon peab kõikides nimetatud määruse artiklit 9 puudutavates asjades viima läbi paralleelse ning hüpoteetilise menetluse nimetatud artikli 7 alusel.

31 Alrosa leiab, et kui komisjoni otsus on ilmselgelt ebaproportsionaalne määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel läbi viidud menetluses ning kui rikkumise saab tuvastada, on see otsus seda ebaproportsionaalsem juhul, kui see tehakse nimetatud määruse artikli 9 alusel, vähemalt siis, kui nagu käesoleval juhul oleksid selle artikli 9 alusel võetud kohustuste heakskiitmisel kahjulikud tagajärjed ettevõtjale, kes ei ole oma nõusolekut andnud ning kes on pool menetluses.

- 32 Alrosa arvates ei piiranud Üldkohus määruse nr 1/2003 artiklist 9 tulenevat komisjoni pädevust. Komisjonil lasuv vajadus võtta arvesse vähem koormavaid alternatiivseid lahendusi ning lükata tagasi kohustused, mis ilmselgelt ei võimalda neid küsimusi lahendada, ei kujuta endast selle ülesande täitmisel ületamatut takistust.
- 33 Alrosa väidab, et teda ei kaasatud võimalike alternatiivsete kohustuste üle peetud läbirääkimistesse. De Beersi isiklike kohustuste vabatahtlikkus ei oleks pidanud mõjutama komisjoni heaks kiidetud kohustuste proportsionaalsuse analüüsi osas, milles need kohustused puudutasid Alrosat.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 34 Määruse nr 1/2003 artiklist 9 nähtub, et kui komisjon kavatseb vastu võtta rikkumise lõpetamist nõudva otsuse, võib ta muuta asjaomaste ettevõtjate pakutud kohustused siduvaks, kui need võivad lahendada komisjoni esialgses hinnangus tõstatatud küsimused.
- 35 Tegemist on määrusega nr 1/2003 kehtestatud uue mehhanismiga, mille eesmärk seisneb asutamislepingus sätestatud konkurentsieeskirjade tõhusas kohaldamises nende otsuste vastuvõtmise kaudu, mis muudavad poolte pakutud kohustused siduvaks ning mida on peetud komisjoni poolt kohaseks tema tõstatatud konkurentsiprobleemide kiiremaks lahendamiseks rikkumise formaalse tuvastamise asemel. Nimetatud

määruse artikkel 9 lähtub eelkõige menetlusökoonoomia kaalutlustest ning võimaldab ettevõtjatel täielikult menetluses osaleda, pakkudes lahendusi, mis tunduvad neile kõige kohasemad ning sobivamad, et lahendada neid komisjoni tõstatatud küsimusi.

- 36 Nagu märkisid pooled ja kohtujurist ettepaneku punktis 42, siis kuigi määruse nr 1/2003 artiklis 9 ei sisaldu erinevalt viimati nimetatud määruse artiklist 7 sõnaselget viidet proportsionaalsusele, on proportsionaalsuse põhimõtte kui liidu õiguse üldpõhimõtte sellegipoolest liidu institutsioonide mis tahes meetmete õiguspärasuse kriteerium, sealhulgas komisjoni kui konkurentsiasutuse otsuste õiguspärasuse kriteerium.
- 37 Komisjoni tegevuse analüüsimisel, olgu see siis määruse nr 1/2003 artikli 7 või selle artikli 9 kontekstis, tekib esiteks küsimus selle põhimõtte järgimisest tulenevate kohustuste täpsest ulatusest ja piiridest ning teiseks küsimus teostatud kohtuliku kontrolli piiridest.
- 38 Määruse nr 1/2003 artiklites 7 ja 9 sätestatud mehhanismide spetsiifiline olemus ning määrusega nende sätete alusel pakutud tegevusvahendid on erinevad, mis tähendab, et komisjoni proportsionaalsuse põhimõtte järgimise tagamise kohustus erineb ulatuselt ja sisult vastavalt sellele, millise artikli raames seda põhimõtet käsitletakse.
- 39 Määruse nr 1/2003 artiklis 7 tuuakse sõnaselgelt välja proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamise ulatus selle artikli kohaldamisalasse kuuluvates olukordades. Määruse nr 1/2003 artikli 7 lõike 1 kohaselt võib komisjon võtta asjaomaste ettevõtjate suhtes

struktuurilisi või tegevusega seotud parandusmeetmeid, mis on toimepandud rikkumisega proportsionaalsed ja vajalikud rikkumise tegelikuks lõpetamiseks.

- 40 Seevastu selle määruse artiklis 9 nähakse üksnes ette, et selle sätte alusel algatatud menetluses, nagu nähtub nimetatud määruse põhjendusest 13, on komisjon vabastatud kohustusest kvalifitseerida ning tuvastada rikkumine ning tema roll piirdub asjaomaste ettevõtjate välja pakutud kohustuste analüüsimise ning võimaliku heakskiitmisega, arvestades küsimusi, mida ta on esialgses hinnangus tõstatanud ning eesmäärke, mida ta on taotlenud.
- 41 Komisjoni poolt proportsionaalsuse põhimõtte rakendamine määruse nr 1/2003 artikli 9 raames piirdub selle kontrollimisega, kas asjaomased kohustused lahendavad küsimused, millest ta teavitas asjaomaseid ettevõtjaid, ning kas viimased ei ole pakkunud vähem koormavaid kohustusi, mis lahendavad need küsimused samavõrd kohaselt. Selle kontrollimise käigus peab komisjon siiski võtma arvesse kolmandate isikute huve.
- 42 Kohtulik kontroll omakorda puudutab ainult selle analüüsimist, kas komisjoni antud hinnang oli ilmselgelt vale.
- 43 Vaidlustatud kohtuotsuses tugineb Üldkohus väitele, et proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamisel on samad tagajärjed nii nende otsuste puhul, mis on võetud määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel, kui ka nende puhul, mis on võetud selle määruse artikli 9 alusel.

- 44 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 101 asus Üldkohus eelkõige seisukohale, et määruse nr 1/2003 ülesehitusega oleks vastuolus, kui otsuse, mida tuleb selle määruse artikli 7 lõike 1 raames käsitleda ebaproportsionaalsena tuvastatud rikkumise suhtes, võiks vastu võtta artikli 9 lõikes 1 sätestatud menetluses siduvaks muudetud kohustuse vormis.
- 45 See järeldus on vale.
- 46 Nendel kahel määruse nr 1/2003 sätel, nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 38 on juba välja toodud, on kaks erinevat eesmärki, millest üks seisneb tuvastatud rikkumise lõpetamises ning teine komisjoni esialgses hinnangus tõstatatud küsimuste lahendamises.
- 47 Seega ei õigusta miski seda, et meede, mida oleks võimalik võtta määruse nr 1/2003 artikli 7 raames, oleks aluseks selle määruse artikli 9 kohaselt heaks kiidetud kohustuste ulatuse hindamisel, ning et kõike, mis läheks kaugemale sellest meetmest, tuleks automaatselt pidada ebaproportsionaalseks. Kuigi nende kahe sätte alusel võetud otsused kuuluvad mõlemad proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamisalasse, on selle põhimõtte kohaldamine siiski kas ühest või teisest sättest sõltuvalt erinev.
- 48 Määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel kohustusi välja pakkuvad ettevõtjad lepivad teadlikult sellega, et nende mööndused võivad minna kaugemale sellest, mida komisjon võiks neile ise pärast nimetatud määruse artikli 7 alusel võetud otsuses tehtud põhjalikku uurimist kohustuseks seada. Seevastu võimaldab nende ettevõtjate suhtes algatatud rikkumismenetluse lõpetamine neil vältida konkurentsioiguse rikkumise tuvastamist ja rahatrahvi võimalikku kohaldamist.

49 Lisaks ei tähenda asjaolu, et ettevõtja välja pakutud isiklikud kohustused on muudetud komisjoni poolt siduvaks, seda, et teistel ettevõtjatel ei ole enam võimalik oma võimalikke huve suhetes selle ettevõtjaga kaitsta.

50 Seega tuleb järeldada, et komisjon väitis põhjendatult, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuses valesti, et proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamist tuleb määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel tehtud otsuste suhtes hinnata lähtudes viisist, kuidas seda hinnatakse selle määruse artikli 7 alusel tehtud otsuste analüüsimisel, hoolimata nende kahe sätte erinevast loogikast.

Esimese väite teine osa, et Üldkohus on valesti kohaldanud proportsionaalsuse põhimõtet

– Poolte argumendid

51 Esimese väite teises osas vaidlustab komisjon muu hulgas Üldkohtu antud hinnangu, et kuna väljapakutud ühised kohustused olid piisavad tema tõstatatud küsimuste lahendamiseks, oleks ta pidanud need heaks kiitma. Nimetatud institutsioon heidab Üldkohtule ette, et ta eiras sellega komisjonile asjaomases valdkonnas antud kaalutusruumi.

- 52 Komisjon väidab nimelt, et vaidlustatud kohtuotsus ei võtnud arvesse määruse nr 1/2003 artikli 27 lõike 4 alusel läbi viidud avaliku arutelu käigus kogutud märkusi, mis näitasid selgelt, et erinevate huvitatud kolmandate isikute arvamuse kohaselt on ühised kohustused ning väljapakutud 275 miljoni USA dollari suurune piirmäär ebapiisavad lahendamaks konkurentsiküsimusi, mis on tõstatatud nimetatud artikli 27 lõike 4 kohases teatistes, ning et need kohustused oleksid tugevdanud De Beersi kontrolli turu üle. Kahtedes kolmandate isikute poolt esitatud märkustes selgitatakse nimelt viisi, kuidas märgatava teemantide hulga jätkuv ostmise võimaldas De Beersil säilitada turutegija rolli, ületades oma tootmise väärtuse.
- 53 Komisjon heidab Üldkohtule ette, et ta jõudis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 136 järeldusele, et hoolimata asjaolust, et avalik arutelu andis negatiivseid tulemusi, olid ühised kohustused piisavad komisjoni tõstatatud küsimuste lahendamiseks. Asjaomase arutelu tulemuste tõttu oleks Üldkohus pidanud leidma, et tegemist on suhteliselt keeruka valdkonnaga, milles komisjonil on ulatuslik või vähemalt teatud kaalutlusruum.
- 54 Muu hulgas väidab komisjon, et tal oli tõsiseid raskusi, et tuvastada sobiv müügi piirmäär tema tõstatatud konkurentsiküsimuste lahendamiseks, kuna avaliku arutelu tulemused olid suuresti negatiivsed. Tema arvates tulenes see keerukus sellest, et ükskõik milline piirmäär sõltub iga-aastastest kõikumistest vastavalt turutingimustele. Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 125, et komisjon ei teinud keerulist majandusanalüüsi ning jõudis selle kohtuotsuse punktis 126 järeldusele, et neid raskusi ei olnud olemas.
- 55 Komisjon leiab, et neid argumente on märkimisväärselt moonutatud. Toimikust nähtub selgelt, et komisjon ei ole kunagi mõista andnud, et ta ei ole midagi teinud asjakohase kvantitatiivse piirmäära hindamiseks. Ta selgitas, et pärast majandusanalüüsi

tegemist ei saanud ta teha kindlaks täpset müügitaset, mis oleks kindlalt lahendanud kõik tõstatatud konkurentsiküsimused. Seega kiitis ta heaks kohustuse, millega ta võitis võrreldes keerulise uurimisega aega.

- 56 Alrosa heidab komisjonile omakorda ette, et ta tegutses oportunistlikult, kuna alternatiivsete lahenduste arvessevõtmine, st näiteks Alrosalt De Beersile müüki piirava kokkulepitud ülempiiri kehtestamine oleks tähendanud menetlusega viivitamist. Tema arvates näib komisjoni seisukoht mõista andvat, et esiteks on juhtumi lahendamine kiireloomuline ning et nimetatud institutsioonil ei ole piisavalt aega, et otsustada, kas üks või teine Alrosa pakutud alternatiivsetest lahendustest võiks need küsimused lahendada, ning teiseks, et väljapakutud meetmed olid keerulised ja rasked analüüsida. Sellise olukorraga aga tegemist ei olnud.
- 57 Alrosa väidab, et De Beersile teemantide müügi täieliku ja alalise keelu alternatiivse lahendusena pakkus ta välja De Beersile müüdava mahu järkjärgulise vähendamise ning seejärel oma müügi piiramise komisjoniga kokku lepitud iga-aastase määrani. Lisaks pakkus Alrosa välja, et tal oleks lubatud müüa enampakkumisel töötlemata teemanteid kõige kõrgema pakkumise tegijale, sh De Beersile, kuid komisjon lükkas selle ettepaneku tagasi.
- 58 Alrosa arvates ei anna Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses samuti mõista, et komisjon peab võimalike lahenduste hindamisel teadusliku täpsusega tegutsema. Üldkohus möönab just vastupidi sõnaselgelt, et komisjonile peab proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamisel andma teatud kaalutlusruumi, andmata talle siiski piiramatut kaalutlusõigust, millele oleksid negatiivsed tagajärjed kolmandale isikule.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 59 Tuleb meenutada, et komisjon analüüsis ühiseid kohustusi pärast seda, kui ta kutsus kolmandaid isikuid esitama oma märkusi, ning pärast seda, kui ta tuvastas selle avaliku arutelu negatiivse tulemuse. Ta järeldas sellest, et need kohustused ei ole piisavad.
- 60 Selleks et vastata komisjoni etteheitele ning hinnata, kas, nagu viimane väidab, Üldkohus tõesti eiras kaalutlusruumi, mis tal määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel kohustuste heakskiitmisel on, tuleb kõigepealt täpsustada selle kaalutlusruumi ulatust.
- 61 Kuna komisjon ei ole kohustatud ise leidma vähem koormavaid või mõõdukamaid alternatiive talle esitatud kohustustele, nagu on välja toodud käesoleva kohtuotsuse punktides 40 ja 41, on tal käesolevas asjas kohustuste proportsionaalsuse osas ainult üks kohustus – selle kontrollimine, kas ühised kohustused, mis on esitatud EÜ artikli 81 alusel algatatud menetluses, on piisavad komisjoni poolt EÜ artikli 82 alusel algatatud menetluses tuvastatud küsimuste lahendamiseks.
- 62 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 80 ja järgmistes punktides märgib, jõudis komisjon eeskätt oma turu-uuringu tulemustele tuginedes järeldusele, et ühised kohustused ei olnud tema tõstatatud konkurentsiprobleemide lahendamiseks kohased.

- 63 Üldkohus sai asuda seisukohale, et komisjon on teinud ilmse hindamisvea, ainult siis, kui komisjoni järelalus on komisjoni tuvastatud asjaolusid arvestades ilmselgelt põhjendamatu.
- 64 Üldkohus ei ole aga sellisele järelalusele jõudnud.
- 65 Seevastu on ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 128 ja 129, aga ka punktides 137–153 analüüsinud vähem koormavaid lahendusi proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamiseks, sh ühiste kohustuste võimalik kohandamine.
- 66 Üldkohus väljendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 129–136 oma erinevat hinnangut seoses küsimusega, kas ühised kohustused on komisjoni tõstatatud konkurentsiprobleemide lahendamiseks kohased, enne kui ta asus nimetatud kohtuotsuse punktis 154 seisukohale, et käesolevas asjas on alternatiivseid lahendusi, mis on ettevõtjatele tehingute täielikust ärakeelamisest vähem koormavad.
- 67 Seda tehes andis Üldkohus selle asemel, et kontrollida komisjoni hinnangu õiguspärasust, omaenda hinnangu keerulistele majanduslikele asjaoludele ning seadis oma hinnangu komisjoni hinnangu asemele, kahjustades nii komisjoni kaalutlusruumi.
- 68 Üldkohtu selline viga õigustab ainuüksi sel põhjusel vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist.

- 69 Seetõttu ei ole vaja analüüsida komisjoni teisi argumente, mis on esitatud esimese väite teise osa põhjenduseks.

Teine väide, et Üldkohus on valesti tõlgendanud ja kohaldanud õigust olla ära kuulatud

Vastuvõetavus

- 70 Alrosa leiab, et argumendid, mille komisjon esitas Üldkohtu poolt kaitseõiguste hindamisel õigusnormi rikkumise kohta, ei saa anda tulemusi, kuna need puudutavad kohtuotsuses täiendavalt esitatud põhjendust.

- 71 See Alrosa argument tuleb tagasi lükata. Isegi kui Üldkohus esitas põhjenduste selle osa täiendavalt, on selle puhul tegemist, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 135, vaidlustatud kohtuotsuse sõltumatu sambaga, millele tugineb vaidlusaluse otsuse tühistamine, nagu nähtub selgelt vaidlustatud kohtuotsuse punktist 204. Sellest tuleneb, et asjaomasele väitele ei kohaldata kohtupraktikat, mille kohaselt Euroopa Kohus lükkab Üldkohtu otsuse täiendavate põhjenduste suhtes esitatud etteheited kohe tagasi, kuna need ei saa olla kohtuotsuse tühistamise aluseks.

Põhiküsimus

72 Oma teise väite raames esitab komisjon neli etteheidet:

- põhjendatud ei ole Üldkohtu järeldus, et Alrosa õigust olla ära kuulatud on rikutud;
- Üldkohus otsustas *ultra petita* ning rikkus õiglase menetluse nõuet;
- Üldkohus tõlgendas valesti Alrosa õiguse olla ära kuulatud ulatust;
- Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et Alrosa väide õiguse olla ära kuulatud rikkumise kohta on põhjendatud, jättes selgelt näitama, milline oli selle võimaliku rikkumise mõju vaidluse lahendamisele.

73 Kõigepealt tuleb analüüsida komisjoni argumente, mis käsitlevad Üldkohtu hinnangut Alrosa õiguse olla ära kuulatud ulatusele.

– Poolte argumendid

- 74 Komisjon leiab, et kaitseõigusi, millele Alrosa võib tugineda, on olnud võimalik kaitsta 27. oktoobri 2005. aasta koosolekul kolmandate isikute poolt turu-uuringu vastuseks esitatud märkuste kokkuvõtte esitamisega. Alrosale võimaluse andmine esitada oma arvamus De Beersi isiklike kohustuste ning kolmandate isikute märkuste kohta ei ole komisjoni arvates kohustuslik, kuna komisjon andis selgelt teada ühiste kohustuste tagasilükkamisest, mida ta oli täiesti õigustatud tegema, kuna ta ei olnud seotud ühegi kohustuste ettepanekuga. Komisjon rõhutab, et tal on õigus lükata igal hetkel kohustuste ettepanek tagasi.
- 75 Lisaks ei olnud komisjoni arvates kunagi tegemist pelgalt Alrosa ühepoolsete kohustustega, kuna komisjon alustas kahte iseseisvat uurimist, millest üks leidis aset EÜ artikli 82 alusel De Beersi suhtes ning teine EÜ artikli 81 alusel De Beersi ja Alrosa suhtes. Komisjon leiab, et kuna De Beers pakkus ainsana välja ühepoolsed kohustused pärast 27. oktoobri 2005. aasta koosolekut, lahendades nii EÜ artikliga 82 seotud küsimused, ei ole mingit põhjust kaasata Alrosat De Beersiga peetavatesse läbirääkimistesse ega esitada talle De Beersi kohustuse ettepaneku koopiat, mida ta siiski tegi, võimaldades nii Alrosal talle oma märkused esitada.
- 76 Komisjon rõhutab, et ühiste kohustuste tagasilükkamine ei kujuta endast akti, mille peale saab esitada hagi, komisjoni otsust ega ka meedet, mis võib mõjutada poole õiguslikku seisundit. Ühelgi poolel, kes on seotud rikkumismenetlusega, mis Alrosa puhul algatati ainult EÜ artikli 81 alusel, ei ole õigust oma kohustuste ettepaneku heakskiitmisele või tagasilükkamisele ning seda konkreetsel põhjustel. Nimetatud institutsiooni arvates ei ole olemas ka õigust oma arvamuse esitamisele teiste poolte tehtud kohustuste ettepaneku kohta.

- 77 Lisaks väidab komisjon, et vaidlustatud kohtuotsuses tugines Üldkohus hüpoteesile, et Alrosale oleks kogu asjaomasel menetluses tulnud anda õigused, mis on määruse nr 1/2003 tähenduses „asjaomasel ettevõtjal”.
- 78 Määruse nr 1/2003 artikli 7 lõike 1 ning artikli 9 lõike 1 sõnastusest nähtub selgelt, et mõiste „asjaomane ettevõtja” viitab ettevõtjatele, kes on pannud toime EÜ artikli 81 või EÜ artikli 82 rikkumise või kelle suhtes komisjon kavatses teha nimetatud rikkumisega seotud küsimustele tugineva otsuse. Äriühing, kes sõlmib kokkuleppe ettevõtjaga, kes kuritarvitab turgu valitsevat seisundit, ei ole EÜ artikli 82 rikkumise „kaastäideviija” ega ka selle artikli mõttes „asjaomane ettevõtja”.
- 79 Komisjoni arvates tuleneb „asjaomase ettevõtja” ning „huvitatud kolmandate isikute” selgest eristamisest, et EÜ artikli 81 ja EÜ artikli 82 alusel algatatud menetluste vaheline „seos” ei saa huvitatud kolmandat isikut muuta „asjaomaseks ettevõtjaks”. Komisjon leiab seega, et isegi kui Alrosal on huvitatud kolmanda isikuna õigus väljendada oma seisukohta De Beersi isiklike kohustuste ettepaneku kohta, ei ole tal õigust sellele, et neid kohustusi puudutava otsuse tegemine lükataks edasi seni, kuni ta on saanud esitada oma märkused ühiste kohustuste tagasilükkamise kohta.
- 80 Kui eeldada, et EÜ artikli 81 ja EÜ artikli 82 alusel algatatud menetluste väidetavat seost võetaks arvesse või kui isegi on tegemist ainult „ühe menetlusega”, ei piisaks nendest asjaoludest selleks, et laiendada Alrosa menetluslike õiguste ulatust. Isegi määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel algatatud menetluse „asjaomastel isikutel” ei ole õigust nõuda, et nende kohustused muudetakse siduvaks.

- 81 Sellega seoses väidab Alrosa, et põhiline argument, mille ta esitas ja millega Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 194 ja 196 nõustus, puudutab seda, et komisjon ei saa vaidlusaluse otsusega talle lõplikult keelata kõikide töötlemata teemantide müümist De Beersile, kuna sellel otsusel on sama mõju mis määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel võetud otsusel, ilma et teda oleks selle otsuse tegemiseni viinud menetluses isegi ära kuulatud.
- 82 Alrosa väidab, et Üldkohus leidis, et vastavalt EÜ artikli 81 ja EÜ artikli 82 alusel komisjoni läbi viidud menetlusi käsitlesid nii komisjon kui ka Alrosa ja De Beers alati faktiliselt ühe menetlusena. Tema arvates on selge, et komisjon ei algatanud mitte kahte eraldiseisvat menetlust, vaid ühe ühtse menetluse, mis põhines ainsal faktiliste asjaolude kogumil ning mis algatati EÜ artikli 81 alusel Alrosa ja De Beersi vastu ning EÜ artikli 82 alusel ainult De Beersi vastu.
- 83 Alrosa leiab, et Üldkohus oleks võinud tagasi lükata komisjoni argumendi juba sel põhjusel, et vaidlusalune otsus, millega alaliselt keelatakse igasugune teemantide müük De Beersile, eeldab, et Alrosal on kõik seda tüüpi otsuse adressaadile antud õigused.
- 84 Alrosa väidab, et kui eeldada, et teda oleks võinud pidada lihtsalt „otseselt” puudutatud kolmandaks isikuks, kellele vaidlusalune otsus on „kahjulik”, oleks komisjon siiski pidanud teda teavitama ühiste kohustuste tagasilükkamise põhjustest ning andma talle võimaluse olla ära kuulatud selle tagasilükkamise suhtes ning ühepoolse ettepaneku suhtes, mis viis De Beersile teemantite müümise alalise keelamiseni.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 85 Üldkohus lähtub vaidlustatud kohtuotsuses eeldusest, et käesoleva juhtumi asjaoludel ning arvestades eelkõige asjaolu, et EÜ artikli 81 ja EÜ artikli 82 alusel komisjoni läbi viidud menetlusi käsitlesid nii komisjon kui ka Alrosa ja De Beers alati faktiliselt ühe menetlusena, oleks Alrosale pidanud andma õigused, mis on määruse nr 1/2003 tähenduses „asjaomasel ettevõtjal”, kuigi kitsas tähenduses ei saa Alrosat EÜ artikli 82 alusel algatatud menetluses „asjaomaseks ettevõtjaks” pidada.
- 86 Pärast seda, kui Üldkohus sedastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 195, et komisjonil oli pärast kolmandatelt isikutelt märkuste saamist õigus leida, et ühised kohustused ei lahenda tema esialgses hinnangus tõstatatud küsimusi, asus ta nimetatud kohtuotsuse punktis 196 seisukohale, et õiguse olla ära kuulatud järgimisel käesoleva asjaga sarnasel juhul on nõutav, et esiteks teavitataks kohustusi välja pakkunud ettevõtjaid olulistest faktilistest asjaoludest, mille alusel komisjon nõuab uusi kohustusi, ning et teiseks saaksid need ettevõtjad selle kohta avaldada oma seisukohti. Käesolevas asjas omas Alrosa vaid kokkuvõtlikku informatsiooni järelduste kohta, mida komisjon tegi kolmandate isikute märkuste põhjal. Nimelt 27. oktoobri 2005. aasta koosolekul sai Alrosa kolmandate isikute märkuste kokkuvõtte ning teda teavitati nende kohustuste sisust, mida komisjon ootas pooltelt kolmandate isikutega peetud arutelu negatiivse tulemuse tagajärjel ehk kõigi suhete lõpetamine alates 2009. aastast ning selle alusel kohustuste uus väljapakumine.
- 87 Üldkohus tõdes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 201, et kuna Alrosale ei antud võimalust täielikult teostada oma õigust olla ära kuulatud De Beersi isiklike kohustuste

suhtes, sest kolmandate isikute märkused edastati talle samal ajal kui koopia De Beersi isiklikest kohustustest, siis sellega tehti Alrosal võimatuks nendele põhjalikult vastata ning pakkuda koos De Beersiga välja uusi ühiseid kohustusi.

⁸⁸ Sellega seoses tuleb märkida, et käesoleval juhul algatas komisjon kaks menetlust: ühe EÜ artikli 81 alusel seoses töötlemata teemantide turul De Beersi ja Alrosa tegevusega ning teise EÜ artikli 82 alusel seoses De Beersi ühepoolse tegevusega. Nendes kahes menetluses adresseeriti vastavalt De Beersile ja Alrosale kaks eraldiseisvat vastuväiteteatist. Sellest tuleneb, et Alrosa sai liigitada „asjaomaseks ettevõtjaks” ainult EÜ artikli 81 alusel algatatud menetluses, mille kohta mingit otsust ei tehtud. Sellega seoses ei saa Alrosa seega tugineda menetluslikele õigustele, mis on isiklike kohustustega seotud menetluse poolel, kuna De Beers pakkus need isiklikud kohustused välja EÜ artikli 82 kohases haldusmenetluses, mis on registreeritud numbri COMP/E-2/38.381 all ja mille vaidlusalune otsus lõpetas.

⁸⁹ Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 176 ja 177 märgib, tuleks Alrosale anda asjaomase ettevõtja õigused EÜ artikli 82 alusel algatatud menetluses ainult siis, kui ilmneks, et komisjon on käesolevas asjas alusetult algatanud ühe tervikliku asjaolu osas kaks eraldi menetlust. Sellist komisjonipoolset võimu kuritarvitamist Üldkohus käesolevas asjas aga ei tuvastanud ning selleks ei olnud ka alust. Kahe eraldi haldusmenetluse läbiviimine oli menetluste erinevaid materiaaõiguslikke aluseid arvestades – ühelt poolt EÜ artikkel 81 ja teiselt poolt EÜ artikkel 82 – sisuliselt õigustatud. Mis puudutab EÜ artikli 82 alusel algatatud menetlust, siis sai vastuväiteteatis ja komisjoni otsus, millega see menetlus lõpetati, olla adresseeritud vaid De Beersile kui eeldatavale turgu valitseva seisundiga ettevõtjale.

- 90 Kuna see on nii, siis võib kolmandast isikust ettevõtja, kes leiab, et määruse nr 1/2003 artiklite 7 või 9 alusel tehtud otsus teda puudutab, kaitsta oma õigusi selle otsuse peale hagi esitamisega. Siiski ei tulene sellest, et selline ettevõtja, nagu käesolevas asjas on Alrosa, muutub „asjaomaseks osapooleks” määruse nr 1/2003 artikli 27 lõike 2 tähenduses.
- 91 Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 175, oli EÜ artikli 82 alusel algatatud menetluses, mis lõppes vaidlusaluse otsuse vastuvõtmisega, Alrosa järelikut üksnes huvitatud kolmas isik, kelle õigused ei ole nii ulatuslikud.
- 92 Muu hulgas tuleb märkida, et oma põhjendustes tugines Üldkohus valele seisukohale, et komisjon peab Alrosale esitama põhjendatud selgituse nende põhjuste kohta, miks kolmandate isikute märkused muutsid tema seisukohta seoses ühiste kohustuste kohasusega, selleks et võimaldada Alrosal esitada uusi ühiseid kohustusi koos De Beersiga.
- 93 Sellega seoses leidis Üldkohus esiteks vaidlustatud kohtuotsuse punktis 196, et Alrosa omas vaid kokkuvõtlikku informatsiooni järelduste kohta, mida komisjon tegi kolmandate isikute märkuste põhjal, ning teiseks märkis ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 201, et kolmandate isikute märkuste mittekonfidentsiaalne versioon edastati Alrosale hilinenult ning samal ajal kui koopia De Beersi isiklikest kohustustest, millega tehti tal võimatuks vastata nendele põhjalikult ning pakkuda koos De Beersiga välja uusi ühiseid kohustusi.

- 94 Tuleb märkida, et komisjoni poolt De Beersi isiklike kohustuste heakskiitmine ei sõltu seisukohast, mis Alrosal või kõigil teistel ettevõtjatel selle kohta on. Määruse nr 1/2003 artikli 9 lõikest 1 nähtub, et komisjonil on kohustuste ettepaneku siduvaks muutmisel või selle tagasilükkamisel ulatuslik kaalutusruum.
- 95 Eeltoodust tuleneb, et apellatsioonkaebuse teine väide tuleb samuti tagasi lükata osas, milles Üldkohus esiteks tõlgendas valesti mõistet „asjaomane ettevõtja” määruse nr 1/2003 tähenduses, võrreldes isiklike kohustustega seotud menetluses Alrosa õiguslikku olukorda De Beersi õigusliku olukorraga, ning teiseks Üldkohus tugines valele seisukohale, et komisjon peab põhjendama ühiste kohustuste tagasilükkamist ning paluma Alrosal talle esitada uued tema ja De Beersi ühised kohustused.
- 96 Seega ei ole vaja analüüsida teisi komisjoni poolt teise väite raames esitatud argumente.
- 97 Seetõttu tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada.

Hagi esimeses kohtuastmes

- 98 Euroopa Kohtu põhikirja artikli 61 esimene lõik sätestab, et juhul kui Euroopa Liidu Kohus tühistab Üldkohtu otsuse, võib ta ise teha asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab.

- 99 Kuna käesolevas asjas menetlusstaadium seda lubab, saab Alrosa hagi vaidlusaluse otsuse tühistamiseks sisuliselt läbi vaadata.
- 100 Alrosa esitab Üldkohtus oma hagi põhjenduseks kolm väidet, mille kohaselt on esiteks rikutud õigust olla ära kuulatud, teiseks rikub vaidlusalune otsus määruse nr 1/2003 artiklit 9, mis keelab asjaomasele ettevõtjale panna eelkõige kindlaksmääramata ajavahemikuks kohustusi, millega ettevõtja ei ole vabatahtlikult nõustunud, ning kolmandaks rikub siduvaks muudetud kohustuste ülemäärasus määruse nr 1/2003 artiklit 9, EÜ artiklit 82 ning lepinguvabadust ja proportsionaalsuse põhimõtet.

Poolte argumentid

- 101 Esiteks väidab Alrosa, et vaidlustatud otsus rikub õigust olla ära kuulatud, mis on liidu õiguse aluspõhimõte, mida Euroopa Kohus on korduvalt tunnustanud ning mis hõlmab konkurentsiasjades nii komisjoni kohustust anda asjaomasele ettevõtjale teada etteheidetest kui ka asjaomase ettevõtja õigust nendele vastata. Komisjon ei ole pärast kolmandate isikute märkuste saamist siiski „märkimisväärseid uusi küsimusi” tõstatanud. Komisjoni seisukoha muudatust võib selgitada vaid konkurentsi peadirektoraadi „enda analüüsiga”, pärast mida ei ole komisjon Alrosale sellega seoses andnud isegi õigust olla ära kuulatud.
- 102 Asjaolu, et Alrosa ei ole ametlikult EÜ artikli 82 alusel algatatud menetluse pool, ei võta temalt ära õigust olla ära kuulatud, kuna nimetatud peadirektoraat märkis

8. veebruari 2006. aasta kirjas, et „erilised asjaolud” õigustavad tema ärakuulamist otseselt ja isiklikult puudutatud ettevõtjana.

- 103 Komisjon vastab sellele, et Alrosa ei ole asjaomases menetluses pool, ning esitab küsimuse, milline on õiguslik alus, millele Alrosa tugineb õiguse olla ära kuulatud viitamisel.
- 104 Seoses 8. veebruari 2006. aasta kirjaga leiab komisjon, et õigusel olla ära kuulatud EÜ artikli 82 alusel algatatud menetluses, millele Alrosa tugineb ja mida tunnistas ärakuulamise eest vastutav ametnik samas kirjas, on erinev ulatus võrreldes sellise õiguse ulatusega, mis on antud komisjoni uurimise all olevatele ettevõtjatele.
- 105 Kuigi Alrosa olukord oli menetluses eriline, leiab komisjon, et Alrosa on ainult huvitatud kolmas isik ning tema õigus olla ära kuulatud piirdub märkuste esitamisega, milleks talle tehti mitmes menetlusetapis ka ettepanek. Komisjon väidab, et Alrosa on seega täielikult saanud õiguse olla ära kuulatud.
- 106 Teiseks väidab Alrosa, et vaidlusalune otsus rikub määruse nr 1/2003 artiklit 9, mis tema arvates annab komisjonile õiguse kiita heaks mitte isiklikud kohustused, vaid ainult ühised kohustused. Samuti tuleb nimetatud artiklit 9 tõlgendada nii, et kohustused siduvaks muutva otsuse võib vastu võtta vaid kindlaksmääratud ajavahemikuks.

- 107 Komisjon väidab, et väljend „asjaomased ettevõtjad” ei tähenda, et saab välja pakkuda ainult ühiseid kohustusi, mille on koos esitanud ettevõtjad, kes on kohustusega seotud või võivad seda olla. Selline tõlgendus eeldab, et kõik ettevõtjad, kes on asjaomaste kokkulepete osalised, isegi kui neid EÜ artikli 82 alusel algatatud menetlus ei puuduta, peavad formaalselt esitama kohustused ning olema nimetatud artikli 9 alusel tehtud otsuse adreassaadid. Komisjoni arvates käsitles EÜ artikli 82 alusel algatatud menetlus siiski vaid väiteid, et De Beers kuritarvitab oma turgu valitsevat seisundit, ning viimane oli ainus ettevõtja, kes pakkus välja kohustused ning kes oli sama artikli 9 alusel vastu võetud otsuse adreassaat.
- 108 Mis puudutab komisjoni väidetavat kohustust kiita kohustused heaks vaid piiratud ajaks, siis komisjon leiab, et see väide põhineb määruse nr 1/2003 artikli 9 valem tõlgendusel. Asjaolu, et komisjoni otsuse kohustuste heakskiitmise kohta „võib” vastu võtta kindlaksmääratud ajavahemikuks, ei kohusta seda institutsiooni tegema otsust selleks ajavahemikuks.
- 109 Alrosa väidab kolmandaks, et De Beersi keeld osta Alrosalt töötlemata teemanteid rikub EÜ artiklit 82 ja määruse nr 1/2003 artiklit 9, kuna see paneb asjaomastele pooltele täieliku ja tõenäoliselt ajaliselt piiramatut keeldu lepinguid sõlmida, mis on käesolevas asjas põhjendamatu. Vaidlusalune otsus rikub nii lepinguvabaduse aluspõhimõtet.
- 110 Komisjoni konkurentsialaste EÜ artikli 82 kohaste küsimuste lahendamiseks ei ole absoluutne keeld vajalik. Alrosa väidab, et sellega rikub vaidlusalune otsus proportsionaalsuse põhimõtet.
- 111 Komisjon väidab, et lepinguvabadust piiravad muu hulgas EÜ artiklid 81 ja 82.

- 112 Ta ei vaidlusta argumenti, et proportsionaalsuse põhimõtet kohaldatakse samuti kolmandatele isikutele avaldatava mõju analüüsile, kuid ta väidab, et ta võttis Alrosa õiguspäraseid ärihuve nõuetekohaselt arvesse.
- 113 Komisjon väidab, et tema esmane ülesanne on kontrollida, kas De Beersi isiklikud kohustused on piisavad tema tõstatatud konkurentsiküsimuste lahendamiseks. Ta leiab, et esmapilgul võis De Beers välja pakkuda kohustusi, mis ei ületa seda, mis on vajalik nende küsimuste lahendamiseks piisaval viisil. Komisjon lisab, et ta ei ole mingil juhul kohustatud uurima teisi võimalusi, mis lähevad kaugemale või jäävad allapoole De Beersi tegelikult välja pakutud kohustusi, kuna tegelikult oli vajalik vaid võrdlus ühiste kohustuste eelneva ettepanekuga.
- 114 Komisjoni analüüsist tuleneb, et väljapakutud ühised kohustused ei lahenda piisavalt neid konkurentsiküsimusi. Samuti leiab komisjon, et vajalikud on kohustused, mis ületavad neid ühiseid kohustusi.
- 115 Komisjon on arvamusel, et Üldkohus ei pea keerulist majanduslikku analüüsi tehes mitte kindlaks tegema, kas väljapakutud kohustused on piisavad komisjoni tõstatatud konkurentsiküsimuste lahendamiseks, vaid piirduma selle kontrollimisega, kas vaidlusaluses otsuses tehti ilmne hindamisviga. Tegelikult on selge, et asjaomasel valdkonnas on komisjonil ulatuslik kaalutusruum.

- 116 Komisjon meenutab, et kuna ta ei saanud ühtegi teist kohustuste ettepanekut, siis ainus teine talle pakutud võimalus oli niisuguse menetluse uuesti algatamine, mis viiks määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel otsuse tegemiseni, ja seda võimalik et nii Alrosa kui De Beersi vastu, kuna seda võimalust on raske pidada komisjoni tõstatatud konkurentsiküsimuste lahendamise kohasemaks viisiks.
- 117 Komisjon leiab seega, et De Beersi isiklikud kohustused, mille muutis siduvaks vaidlusalune otsus, on kohased ja vajalikud, et lahendada nimetatud küsimused, ning et väidetavat proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist ei ole seega tuvastatud.

Euroopa Kohtu hinnang

- 118 Käesoleva kohtuotsuse punktides 85–95 esitatud kaalutlustest tuleneb, et esimeses kohtuastmes esitatud esimene väide on tulemusetu.
- 119 Alrosa poolt nimetatud väite raames esitatud kõik etteheited tuginevad eeldusel, et tal oleks pidanud olema menetluslikud õigused, mis oleksid ulatuslikumad nendest, mis tavaliselt huvitatud kolmandatel isikutel on. See eeldus on aga käesoleva kohtuotsuse punktis 91 sõnaselgelt tagasi lükatud.
- 120 Esimeses kohtuastmes tõstatatud teine ja kolmas väide tuleb samuti tagasi lükata. Käesolevas kohtuotsuses esitatud kaalutlustest kogumis nähtub, et vaidlusalust otsust vastu võttes ei rikkunud komisjon õigusnormi, ei teinud ilmset hindamisviga

ega rikkunud proportsionaalsuse põhimõtet. Alrosa ei ole tõendanud, et De Beersi väljapakutud ja komisjoni poolt siduvaks muudetud isiklikud kohustused läheksid ilmselgelt kaugemale sellest, mis on vajalik komisjoni esialgses hinnangus tõstatatud küsimuste lahendamiseks.

- ¹²¹ Seetõttu tuleb kõik väited, mille Alrosa vaidlusaluse otsuse peale on esitanud, tagasi lükata ning kaebus, mille Alrosa Üldkohtusse on esitanud, tuleb rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- ¹²² Euroopa Kohtu kodukorra artikli 122 lõike 1 kohaselt otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse, kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse.

- ¹²³ Kodukorra artikli 69 lõike 2 alusel, mida kohaldatakse kodukorra artikli 118 alusel ka apellatsioonimenetluse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Alrosa on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb nii apellatsioonimenetluse kui ka esimese astme kohtukulud mõista välja Alrosalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

- 1. Tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 11. juuli 2007. aasta otsus kohtuasjas T-170/06: Alrosa vs. komisjon.**
- 2. Jätta Alrosa Company Ltd poolt Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtule esitatud hagi rahuldamata.**
- 3. Mõista nii apellatsioonimenetluse kui ka esimese astme kohtukulud välja Alrosa Company Ltd-lt.**

Allkirjad